

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056351904.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Titus tænkte hos sig selv, at dette maatte være den sidste Krise i hendes Liv. Saaledes 77skæres Sjælen sidste Gang af Anger og Moral. Denne Dag havde virket forfærdende paa hende. Den havde vist hende det fredelige, lokkende Liv fra før, det gode Rygtes smilende Sol mod hendes nuværende Existens i lyssky Velleynet, der altid søger at dække Fortiden med Glemselens sorte Slør. Hun følte vel stærkere end nogensinde det svælgende Dyb, der var befæstet mellem før og nu. Og skønt hun af sit hedeste Hjerte længtes tilbage, fatted hun dog, at det var for sent og umuligt for altid. Et Forsøg paa at vende tilbage vilde være en taabelig Kamp mod den stærkeste Nerve i hendes Væsen — hun var hjemfalden til sin Skæbne.